

VOORAFJE

Wat leuk dat je mijn boek wilt lezen! Ik heb het natuurlijk ook voor jou geschreven : -) Het is namelijk een verhaal dat aan iedereen verteld moet worden. En waarvan ik hoop dat jij het ook weer aan iedereen vertelt. Maar het is best wel een eng verhaal...

Het gaat over karma; en in dit verhaal over *Karma7*.

Daarom zijn er in dit boek ook zeven tekeningen, met een QR-code naar zeven online filmpjes. Sommige filmpjes zijn lang, sommige kort. Je kan zelf kiezen wanneer en of je die filmpjes wilt bekijken. Om het verhaal in dit boek te kunnen volgen, maakt dat namelijk niets uit. Jouw karma ; -)

Bijna alle filmpjes zijn van Greenpeace, de grootste milieuorganisatie ter wereld, die altijd op een vreedzame manier actievoert om de milieuproblemen te bestrijden. Ook voeren ze actie voor bedreigde diersoorten, zoals de panda en de walvis.

Ik ben natuurlijk superblij en trots dat Greenpeace meewerkt aan dit boek! Het papier in dit boek is ook heel milieuvriendelijk. Het heeft het Ecolabel, dat voor duurzaamheid staat, het is gerecycled, niet gebleekt en goedgekeurd door de FSC. Door te kiezen voor hout- en papierproducten met deze keurmerken, helpen we allemaal mee om voor alle bossen in de wereld te zorgen. En ook voor de mensen die daar wonen en ervan moeten leven.

Oké. Laat me je nu het verhaal vertellen van *Karma7*.
Ben je er klaar voor...?

Nienke Disco

*Ze is perfect, al weet ze dat zelf nog niet.
Er zijn er meer geweest, genoeg zelfs.
Klein, groot, dik, dun, wit, zwart, jongen, meisje.*

*Sommigen waren stil.
Anderen hebben vreselijk gehuild en gekrijst.
Wat logisch is. De test is niet pijnloos.
Een enkeling bleek geschikt.
De meesten waren compleet nutteloos.*

Maar zij? Zij is perfect.

*Niet te jong, dus ze weet genoeg.
Slim, bijna intelligent te noemen.
Maar wat haar het geschiktst maakt?
Haar pure, bijna goddelijke geest.
Het zal niet lang duren...
Het is slechts een kwestie van tijd.*

1. WILLOW

Het zweet liep in straaltjes over haar rug naar beneden en gleeed langzaam in haar bilspleet. Dit zou ze nooit lang volhouden, maar ze moest. Zo hard als ze kon drukte ze met haar voeten op de trappers.

Het fietspad voor haar leek oneindig, en achterom zag ze hetzelfde. De bosrand was donker en doordat de bomen dicht op elkaar stonden, was het zo goed als onmogelijk om wat dieper het bos in te kijken.

Ze wist het zeker: hij kon elk moment uit de struiken komen en dan zou hij naar haar toe sprinten en dan was het te laat. Hoe zou ze ooit zo snel haar fiets kunnen draaien? Daar was het fietspad veel te smal voor. En als ze zou kunnen draaien, waar moest ze dan heen? In de wijde omtrek was geen mens te zien.

‘Er gebeurt hier nooit wat, Will,’ zei haar moeder altijd. ‘Wie heeft hier nou wat te zoeken, zo midden in het bos?’ Maar zij had makkelijk praten: zij stapte iedere dag veilig in haar auto.

Natuurlijk liepen er ook in deze uithoek verknipte geesten rond. Júíst hier. Misschien wel een ontsnapte psychopaat...

Ze ging op haar trappers staan om nog meer vaart te maken. Wat een sukkel was ze geweest om haar jas te vergeten – met haar telefoon erin. Kwam vast door het mooie weer dat ze er niet aan had gedacht. Het was nu alleen wel pijnlijk duidelijk dat ze op Troy na geen echte vrienden had in het dorp. De twee meiden uit Radio Kootwijk achter wie ze normaal gesproken aan fietste, hadden niet op haar gewacht. Ze had tot nu toe gewoon geluk gehad dat zij op hiphoples zaten terwijl Willow naar acteerles ging, en dat ze altijd tegelijk met hen klaar was. Maar blijkbaar zaten ze dus niet echt op haar gezelschap te wachten.

Het was echt uitgestorven rond dit tijdstip. Nu de zomer op zijn eind liep, waren er bijna geen toeristen meer, en de mensen uit het dorp waren allang thuis. Die zaten vast al onderuitgezakt voor de tv.

Het was nog geen jaar geleden dat ze haar moeder en Martin in de kamer had horen praten. Dat was niet zo moeilijk, want hun oude huis in de Jordaan had belachelijk dunne gipswandjes. Ze kon het zelfs horen als Martin zo’n gore scheet liet.

‘We moeten de knoop doorhakken,’ had haar moeder gezegd. ‘Een groter

huis, een ruime tuin en frisse lucht – dat is veel beter dan Amsterdam. Je kunt hier nergens meer normaal parkeren, en er is ook al zo weinig speelruimte op straat voor Ian...’

‘Om nog maar te zwijgen van al die wazige figuren die hier rondlopen,’ bromde Martin. ‘Ik weet zeker dat we in mijn huis veel gelukkiger zullen zijn, Susan. De kinderen hebben dan gelijk een grotere slaapkamer, en die bosrijke omgeving is fantastisch om in op te groeien. Dat gun je toch ieder kind?’

Diezelfde avond nog smeedden ze het plan om te verhuizen naar het huis van Martin in Radio Kootwijk, een klein dorp – als het dat al was – midden in een bizar uitgestrekt natuurgebied.

Martin was nu al een paar jaar samen met mam. Ze hadden elkaar leren kennen op Tinder en haar moeder was helemaal opgebloeid. Voor hem had ze weleens een vriendje, maar die had ze nooit mee naar huis genomen. Met Martin was het anders. Hij bleef na een paar weken al slapen en was daarna nooit meer uit hun leven verdwenen.

Haar echte vader, de verwekker, zoals ze hem noemde, zag ze maar heel af en toe. Bij het opstellen van de omgangsregeling was afgesproken dat zij en Ian eens in de twee weken bij hem zouden zijn, maar vaak had hij het te druk met zijn broodjeszaak. Daardoor kwam het in de praktijk gemiddeld neer op twee dagen per maand.

Als kind was ze daar vaak verdrietig om geweest. Ze kon zich de keren nog goed herinneren dat ze hard huilend in bed had gelegen. Toen ze ouder werd was ze vooral teleurgesteld. Als ze dan een keer bij hem was, zat hij de hele tijd op zijn telefoon.

Maar nu had ze Martin dus, en dat maakte toch wel iets van het vader-gemis goed. Niet direct, hoor – dat niet. Haar broertje was na een potje voetbal gelijk fan, maar bij haar had het langer geduurd. Ze was hem vooral gaan waarderen toen ze merkte dat ze op hem kon rekenen. Hij luisterde naar haar, plakte haar band, hielp haar met haar huiswerk... Eigenlijk alle dingen die een vader normaal gesproken zou doen.

En Martin was grappig. Ook niet onbelangrijk.

Natuurlijk wist ze dat ze op den duur zouden gaan samenwonen. Haar moeder had er al voorzichtig wat opmerkingen over gemaakt toen de relatie serieuzer werd. Willow had er alleen geen rekening mee gehouden dat het in Martins huis zou zijn. Het was snel gegaan: haar moeder had de huur opgezegd en binnen een paar maanden waren ze verhuisd. Dag vriendinnen! Dag leuke winkels. Dag toneelles. En niet te vergeten: dag

gezelligheid van Amsterdam.

En zo kwam het dus dat ze nu in haar eentje over een belachelijk verlaten fietspad reed, in een belachelijk verlaten bos, waar het ook nog eens belachelijk schemerig begon te worden...

In Amsterdam was het altijd licht, en er waren overal mensen – zelfs als ze 's avonds in bed lag hoorde ze ze nog op straat praten.

Hoe anders was het hier, waar het écht donker werd als de avond viel. Toen ze de eerste avond in haar nieuwe slaapkamer in bed lag, had ze de proef op de som genomen en haar hand een klein stukje van haar gezicht gehouden. Tot haar grote schrik kon ze zelfs de contouren van haar vingers niet meer ontwaren.

Toch kon ze aan het donker nog wel wennen. Maar de stilte... in combinatie met de geluiden die ze 's nachts op willekeurige tijdstippen hoorde. Afgelopen nacht nog: een harde krijs, gevolgd door een hese stem die luid lachte.

Volgens Martin waren het wilde dieren. 'Die zijn 's nachts heel actief,' zei hij. Toch bleef Willow het raar vinden. Maakten dieren echt zo'n naar geluid dat je er kippenvel van kreeg terwijl je veilig in je warme bed lag? Haar wangen begonnen te gloeien van het harde fietsen. Langs het fietspad kwam de bekende paddenstoel al in zicht: RADIO KOOTWIJK - 5 KM. Ze plofte terug op het zadel. Vijf kilometer staand fietsen, dat ging ze nooit volhouden.

Ineens bewoog er vanuit het niets iets in de struiken. Aan de overkant van de weg, een meter of tien voor haar.

Willow minderde vaart en staaarde met ingehouden adem naar de struiken. De bladeren bewogen wild heen en weer en schoven toen uit elkaar. In het schemerlicht stak er plots een gigantische kop tussen de bladeren uit. Hij draaide haar kant op, en een paar fonkelende ogen keken haar indringend aan.

Tussen Willow en de indrukwekkende verschijning lag gelukkig nog een brede autoweg. Het wezen duwde de struiken verder uit elkaar en vloog met een schokkende beweging de weg op.

Het was een hert. Een prachtig hert. Ze had er weleens een op filmpjes en foto's voorbij zien komen, overdag, als ze in de verte op de heide liepen. Maar nu dit reusachtige dier vlak voor haar stond, kon ze bijna niet meer ademen van de spanning.

Het hert maakte geen aanstalten om te vertrekken. Het was overduidelijk een mannetje: hij had een indrukwekkend gewei met scherpe punten aan

de uiteinden, en zijn borstkas was breed en sterk.

Willow had niet de indruk dat hij haar wilde aanvallen, maar was toch geïntimideerd door het oogcontact. Totdat het hert met een paar grote sprongen plotseling weer in het bos verdween.

Een hert, godzijdank. Het was maar een hert!

Ze wachtte even tot ze weer op adem was gekomen en stampte toen maar weer stevig op de trappers.

Na een minuut of twintig fietste Willow eindelijk het kleine dorpsstraatje in. Door de ramen zag ze de meeste mensen al op de bank voor de tv hangen, precies zoals ze had verwacht. De mensen gingen hier allemaal braaf rond halfzes aan tafel, om maar op tijd klaar te zitten voor hun favoriete serie. Als je rond etenstijd bij iemand thuis was, werd je stevast de deur uit gekeken: mensen waren gehecht aan hun avondstructuur.

In Amsterdam aten ze vaak veel later en was het juist onbeleefd als je zei dat je thuis moest eten. De ouders van Willows vriendinnen waren dan in elk geval vaak beledigd, al gebeurde dat wel vooral bij haar Marokkaanse en Indische vriendinnen. Dus zei dat dan iets over de gastvrijheid van de Amsterdammers, of over die van andere culturen?

Nog één bocht, en dan het laatste zandpad aan de linkerkant. Hun huis stond net buiten het dorp. Eerst kwamen er nog twee huizen van burens aan het zandpad, en helemaal achterin stond Martins huis, als laatste. 'Tja, als we dan toch rustiger gaan wonen, dan maar gelijk goed,' zei haar moeder in aanloop naar de verhuizing steeds als grap tegen familie en vrienden.

Willow reed het tuinpad op. Het grind knerpte onder haar banden.

'Handig tegen inbrekers,' had Martin gezegd toen ze daar laatst een opmerking over maakte. 'Dan hoor je ze tenminste aankomen.'

Ze gooide haar fiets tegen het hek van het geitenweitje. Terwijl ze de achterdeur openzwiepte, snoof ze de heerlijke geur van hachee op. Dat was het enige voordeel van het einde van de zomer: zodra de eerste blaadjes vielen, kreeg haar moeder altijd zin om stoofvlees te maken. Ze kon nog net aanschuiven. Daar was niets in veranderd.

Na het eten stommelde Willow de trap op naar boven. Ze probeerde zich te concentreren op haar geschiedenisboek, maar werd steeds afgeleid door het geroezemoes van de tv beneden. Gelukkig gingen haar moeder en Martin altijd relatief vroeg naar bed en zou het zo meteen dus eindelijk stil zijn.

Op de kreten uit het bos na...

2. WILLOW

‘Willow, joehoe! Ben je thuis?’ De stem van Troy galmde door het huis. ‘Heb je zin om met Bo te gaan wandelen? Het is supermooi weer. We kunnen over de hei gaan!’

Troy woonde iets verderop in het dorp en was in korte tijd haar beste vriend geworden. Vaak fietsten ze samen naar school.

‘Wacht even, Troy. Ik kom eraan, alleen nog even mijn schoenen aandoen.’ Willow dook in haar kast en wroette in een enorme berg schoenen tot ze haar gympen eruit viste. Met twee treden tegelijk stormde ze de trap af, en bijna onderaan greep ze de leuning stevig beet, zodat ze het laatste stuk naar beneden kon springen. Terwijl ze langs de keukendeur sprintte, riep ze naar haar moeder: ‘Ik ga met Troy even Bo uitlaten, mam!’

‘Voor het donker thuis, hè?’ riep haar moeder terug.

‘Jaahaa,’ riep Willow.

Hoewel ze hem pas kort kende, was Willow gek op Troy. Zijn vader was wit en zijn moeder kwam uit Indonesië, en daardoor had hij het geluk dat zijn huid prachtig lichtbruin was. Zijn ogen waren een beetje amandelvormig en vergeleken bij zijn huid extreem licht van kleur. Van een afstand zou je door zijn wat langere haar kunnen denken dat hij een meisje was, maar van dichtbij was hij de knapste jongen die ze ooit had gezien.

Als ze over Troy praatte, maakten mensen altijd grapjes dat ze vast verliefd op hem was. En voor veel meisjes in het dorp en op school – oké, voor bijna alle meisjes – gold dat inderdaad, maar niet voor haar. Troy was gewoon haar beste vriend. Toen ze hem ontmoette, had ze gelijk gevoeld dat ze hem kon vertrouwen. Hij zeurde niet, zoals meiden dat soms doen, en hij hield van buitendingen: hutten bouwen, boomklimmen tot in de top, met een slee de bult af racen, lange wandelingen maken en met Bo naar de zandverstuiving gaan.

Ze had hem wel vaker gezien in de weekenden dat ze in Martins huis hadden gelogeed, maar ze had hem nooit aangesproken. Pas op de eerste dag dat ze alleen naar haar nieuwe school moest fietsen, kwam hij ineens naast haar rijden.

‘Hé, dorpsgenoot,’ had hij gezegd. ‘Kun je wat gezelschap gebruiken? Ik zou maar ja zeggen, want geloof mij: de natuur is prachtig. Maar als je er elke dag een uur heen en een uur terug door moet fietsen, wordt het een stuk saaier.’

Zijn ogen hadden haar vrolijk aangekeken en zijn mondhoek krulde schuin omhoog. Vanaf dat moment was het ijs gebroken en wist Willow dat ze een vriend voor het leven had. Ze kon niet uitleggen wat het was – misschien wel hetzelfde als een verliefdheid. Chemie, een onverklaarbare klik, die je maar heel soms met iemand hebt. Ze begrepen elkaar, deelden dezelfde humor en interesses, en het voelde alsof ze elkaar al jaren kenden. Vanaf die dag hoefde Willow ’s morgens nooit meer alleen te fietsen. Troy stond altijd op haar te wachten aan het begin van het dorp. ‘Zo, dat doe je snel,’ riep Troy zodra Willow de deur uit stapte.

Bo begon luid te blaffen en te kwispelen.

‘Jaaa, brave jongen, je bent een brave jongen,’ zei ze terwijl ze hem een klopje op zijn borstkas gaf.

‘Nou nou, niet overdrijven, hè?’ zei Troy. ‘Zo braaf ben ik nou ook weer niet.’

‘Ik had het tegen je hond, sukkel,’ zei Willow met een scheve grijns op haar gezicht. ‘Jij zou nog veel van dit lieve beest kunnen leren.’ Eén-nul voor haar

Ze liepen het zandpad op in de richting van de verharde weg. Troy had gelijk: het was prachtig weer. En hoewel het bijna herfst was, waren de bomen nog prachtig groen, met hooguit hier en daar een paar verkleurde blaadjes. Als er nu nog een Turkse bakker was die pizza’s verkocht, net als in Amsterdam, zou het perfect zijn.

‘Heb je het al gehoord van de Kathedraal?’ vroeg Troy ineens.

‘De Kathedraal? Nee, wat dan? Is ie verkocht of zo?’

‘Nee joh,’ zei Troy. ‘Wie zou dat ding nou willen kopen?’

Willow was nog niet vaak bij de Kathedraal geweest, maar ze was er wel een paar keer met Troy langs gewandeld. Het was een oud gebouw midden in het bos, aan de rand van het kale, woeste heidegebied, en Troy had haar verteld dat het in de jaren twintig van de vorige eeuw was gebouwd als zendstation om radiocontact te maken met het toenmalige Nederlands-Indië.

Willow vond het bouwwerk er maar angstaanjagend uitzien; het leek een beetje op een mengeling van een tempel en een sfinx. En op een paar verdwaalde toeristen na kwam er vrijwel nooit meer iemand, dus ja, het

zou inderdaad gek zijn als er nu ineens een koper was.

‘Ik geloof dat het van Staatsbosbeheer is,’ zei Troy, ‘al weet ik dat niet zeker. Maar dat is niet wat ik je wilde vertellen. Er is iets vreemds met de Kathedraal...’ Troy liet zijn stem wat zakken en ging verder op fluistertoon. ‘Ik heb gehoord dat daar heel rare dingen gebeuren... Dat het daar spookt.’

‘Dat meen je niet!’ zei Willow geschrokken – waarna ze even nadacht en keihard begon te lachen. ‘Ha, kom op, Troy! Dat geloof jij? Jij kijkt echt te veel films, hoor, of krijg je die rare ideeën van al die games die je speelt?’ ‘Nee, serieus,’ zei Troy. ‘Er gaan geruchten dat er ’s nachts mensen te horen zijn, terwijl er niemand is.’

Ondanks de zon die op Willows schouders brandde, trok er een koude rilling door haar lijf.

‘Dat is al een paar jaar zo, hoor,’ zei Troy. ‘Het verbaast me eigenlijk dat je er nog niet eerder over hebt gehoord. In het dorp zeggen de mensen dat de geluiden die ze ’s nachts horen door de wind worden veroorzaakt – dat de wind een uitweg zoekt door de kieren van het gebouw. Ze lachen er allemaal om, maar het gekke is dat niemand ’s nachts naar de Kathedraal toe durft te gaan om te checken of het echt zo is, dat van die wind.’ Hij viel even stil en keek Willow aan. ‘Toevallig kwam mijn vader vorige week de boswachter tegen in een café in Apeldoorn. Wat denk je dat die vertelde?’

Willow haalde haar schouders op en deed hetzelfde met haar wenkbrauwen.

‘Hij vertelde dat hij een paar maanden geleden in een jachthut zat, op de hei. Hij was aan het wachten op wild toen hij ineens, in de verte, een vreemde mist zag. Het was in de buurt van de Kathedraal en toen hij wat beter keek, bleek dat er een soort gloed om de Kathedraal hing. Het was al laat, tegen twaalf, en ineens hoorde hij een vreselijk gegil dat door merg en been ging. Hij was verlamd van schrik en biechtte zelfs aan mijn vader op dat hij in zijn broek had geplast van angst.’

‘Dat meen je niet,’ zei Willow, die een schaterlach niet kon onderdrukken. ‘Wat gênant!’ Maar al snel werd ze stil en zei ze met zachtere stem: ‘En ook wel heel raar. Het lijkt me dat zo’n boswachter heel nuchter is, niet iemand die zomaar zo’n verhaal zou verzinnen...’

‘Nou, helemaal nuchter was hij op dat moment natuurlijk niet,’ zei Troy, ‘anders had hij vast niet aan mijn vader verteld dat hij er een natte broek aan overhield.’ Hij grijnsde. ‘Mijn vader neemt het verhaal niet helemaal

serieus, hoor. Hij denkt dat de boswachter die avond in de kroeg iets te diep in het glaasje heeft gekeken en het verhaal flink heeft aangedikt.

Maar ja, in ieder verhaal zit een kern van waarheid.'

'Waar rook is, is vuur,' zei Willow. 'Of nou ja... wazige mist, in dit geval.' Troy lachte breeduit.

'Hé, zullen we ons anders verstoppen voor Bo, zodat hij ons kan zoeken?' opperde Willow, in een iets te opzichte poging om Troy af te leiden. Ze was niet bang uitgevallen en hield van avontuur, maar ze merkte dat het gesprek over de Kathedraal haar een ongemakkelijk gevoel gaf.

'Huh? Wil je niet naar de Kathedraal?' vroeg Troy. 'Ik dacht dat je wel op onderzoek uit zou willen. Of ben je nu ineens zo'n bange schijterd geworden, net als alle andere meiden?'

Daar liet Willow zich niet voor uitmaken. 'O, en wat waren je plannen dan?' riep ze uitdagend en met glinsterende ogen. 'Wil je soms een nachtelijk bezoekje aan de Kathedraal brengen? Want dan zeg je het maar, hoor. Ik ben er klaar voor.'

'Deal!' zei Troy met een brede grijns.

Shit.

Daar had ze niet op gerekend.

'Laten we zaterdag gaan,' ging hij verder. 'Die middag begint het dorpsfeest, dus tegen de tijd dat onze ouders naar bed gaan, slapen ze door alle drank vast veel dieper dan normaal. Ideaal om weg te sneaken. Ik haal je om kwart voor twaalf op, en dan zijn we rond middernacht bij de Kathedraal. Als het er spookt, hebben we rond die tijd vast de meeste kans om er een tegen te komen.' Hij gaf haar een dikke knipoog en rende vervolgens achter Bo aan, die een konijn had gezien.

Willow bleef even staan voordat ze achter hem aan ging. Waarom kon ze haar mond toch nooit houden...?

De week ging voorbij, en voor Willow er erg in had brak de bewuste zaterdag aan. Het dorpsfeest duurde de hele middag en avond: er werd volop gezongen en gedanst, er was eten in overvloed en de volwassenen dronken stevig.

Willow bleef het bijzonder vinden dat ze hier nu woonde. Ze hoorde er automatisch bij omdat ze bij Martin hoorde, maar ze had nog steeds het gevoel dat ze een buitenstaander was voor de dorpsbewoners, hoe aardig ze ook tegen haar deden.

Als ze het er met haar moeder over had, zei die altijd dat zoiets tijd nodig

heeft. Zó lang woonden ze hier immers nog niet. Maar Willow vroeg zich af of het daar echt mee te maken had. Haar moeder en Ian hadden zich gelijk thuis gevoeld, dus misschien lag het wel aan haar. En met haar rode haren viel ze natuurlijk extra op – al had ze daar in Amsterdam nooit bij stilgestaan.

Als er in haar oude straat nieuwe mensen kwamen wonen, waren die altijd binnen een paar weken ingeburgerd. Hier bleef ze zich anders voelen. Anders dan de mensen in het dorp.

Gelukkig had ze Troy. Door haar vriendschap met hem deden de andere kinderen in het dorp redelijk normaal tegen haar. Niet dat er in die paar straten nou zoveel leeftijdsgenootjes woonden...

Ze liep naar een tafel waar allerlei lekkere toetjes op stonden. Na al dat gekruide vlees lustte ze wel iets zoets.

Haar moeder kwam naast haar staan. ‘Wat een feest, hè?’ lalde ze. ‘En dat voor zo’n klein dorp. Dat ze dat kunnen! Daar kunnen ze zelfs in Amsterdam nog wat van opsteken.’ Het ging precies zoals Troy had voorspeld: haar moeder had inderdaad te diep in het glaasje gekeken.

Zelfs Martins stem was luider dan normaal. Hij hield zijn zoveelste flesje bier in de lucht en proostte uitbundig met de buurman. ‘Wat een gezelligheid, hè, kerel?’ riep hij, waarna hij de man joviaal op zijn rug sloeg.

Maar niet veel later betrok ineens het weer en schoven er donkere, grijze wolken over de blauwe lucht. De dorpsbewoners renden nu heen en weer met tafels, banken en servies om alles voor de bui binnen te hebben.

Martin was inmiddels bij Willow en haar moeder komen staan, zijn arm beschermend om Ian heengeslagen: ‘Kom op meisjes, als we nu naar huis gaan, zijn we misschien net voor de bui binnen.’

Ze kwamen in het donker thuis, waar de takken ferm tegen de ruiten van de serre sloegen en de wind om het huis gierde. Zodra Willow de drempel over was gestapt, begon het te hozen. Net op tijd!

Ze liep de trap op en plofte neer op haar bed. Het liefst zou ze een warme douche nemen en onder de wol kruipen, maar ja... Straks, als iedereen sliep, zou Troy onder haar raam staan voor hun nachtelijke avontuur.

Eigenlijk sloeg het helemaal nergens op. De Kathedraal was maar gewoon een oud gebouw, een grijs stuk beton, een paar stenen en een hoop cement. Toevallig stond ie in het bos. Nou en?

Misschien moest ze Troy gewoon afbellen. Dat kon best... toch? Het was tenslotte onverwacht best slecht weer voor deze tijd van het jaar.

De schaduwen van de bomen buiten maakten een wild dansend schouwspel

op de muren, en haar ademhaling versnelde. Ze was toch niet zenuwachtig? Nee, natuurlijk ging ze Troy niet afbellen. Ze was geen watje. Nou ja... misschien een héél klein beetje, maar dat hoefde Troy niet te weten. Ze zou het nog maanden moeten aanhoren.

Ze pakte voorzichtig een klein speeldoosje van een plank boven haar bed en bewoog het wielje aan de zijkant. De kleine wereldbol draaide zachtjes in het rond terwijl het bekende melodietje haar kamer vulde. Stilletjes keek ze naar het bolletje, waarin een klein lichtje brandde. Haar vader had haar het doosje ooit gegeven, meegenomen van een vakantie. Ze was er heel zuinig op, want daarna had ze nooit meer zo'n mooi cadeau van hem gekregen. Hij gaf liever geld. Kon ze zelf wat uitzoeken. Willow deed haar ogen dicht en begon mee te neuriën. Haar gedachten dwaalden af naar alle lieve mensen in haar oude woonplaats en ze vroeg zich af hoe het zou gaan met mevrouw Verbeek, de oude buurvrouw aan het einde van de straat. Zou er nog weleens iemand bij haar op bezoek komen nu zij was verhuisd? Of zou ze erg eenzaam zijn?

'Will! Will!' klonk het plotseling zacht vanaf buiten.

Het was Troy.

'Willow!'

Ze haastte zich op haar sokken naar het raam en schoof het venster omhoog. 'Ik ben er al! Ssst!' riep ze zachtjes terug. 'Straks worden ze nog wakker.'

Ze deed haar jack aan, pakte haar gympen, bond de veters aan elkaar en hing ze om haar nek. Behendig zwiepte ze eerst haar ene been door het raam, daarna het andere en ging op haar buik over de rand van de vensterbank hangen. Ze liet zich zakken, langzaam, tot haar tenen nét de dikke tak van de boom naast hun huis raakten. Ze werd er steeds beter in. Met een zachte plof landde ze met beide voeten op de grond. 'Zo, ik ben er klaar voor,' blufte ze maar gelijk.

Ze hoopte maar dat Troy niet merkte dat haar handen licht trilden. Nee, dat zag hij vast niet – daar was het veel te donker voor. Het regende gelukkig niet meer, maar het waaide nog steeds, en Willow was blij dat ze warme kleding aan had getrokken.

Ze slopen de achtertuin uit en liepen via de zijkant van het huis voorzichtig naar de voorkant.

'Ssst!' siste Willow daar tegen Troy, en ze drukte haar vinger tegen haar lippen. Met haar andere hand wees ze naar het slaapkamerraam van haar moeder en Martin, dat op een kier stond.

Zelfs met sokken hoorde je het grind nog tegenstribbelend knerpen. De steentjes staken onaangenaam in haar voeten, maar het ging. Troy liep natuurlijk gewoon op zijn schoenen. Jongens konden soms zo onvoorzichtig zijn.

‘Zie je,’ zei Troy toen ze van het tuinpad af stapten. ‘Niets aan de hand.’ Willow trok even veelbetekenend haar wenkbrauwen op, maar ze moest toegeven dat hij gelijk had. Uit niets bleek dat haar moeder of Martin wakker waren geworden, Martins gesnurk bewees zelfs het tegendeel. Bij het hek zag ze Bo zitten. De bruine labrador zat keurig te wachten bij het paaltje waar Troy hem met zijn riem aan vast had gebonden, maar zodra hij Willow ontdekte, sprong hij op en begon enthousiast te piepen. ‘Sst, stil jij,’ zei Troy.

Willow haastte zich naar Bo, knielde bij hem neer en gaf de haarbal een stevige knuffel om hem de mond te snoeren. Het dier werd gelijk rustig en vleide zich in haar armen.

Troy maakte Bo’s riem los van de paal en haakte hem van zijn halsband af. ‘Toe maar, jongen,’ zei hij. ‘Er rijden nu toch geen auto’s meer.’ Stiekem vond Willow het best fijn dat Bo mee was. Dat voelde veilig. Na een tijdje naderden ze de verharde weg, met hier en daar een verdwaalde lantaarnpaal die een magere bundel licht op de weg wierp. Raar idee, dacht Willow: al zag je niets, je kon er gif op innemen dat er dieren waren die jou wel zagen. Vossen, herten, eekhoorns... Of sliepen eekhoortjes nou ’s nachts?

O, en wilde zwijnen, natuurlijk. Overdag waren die er bijna nooit, maar tegen de avond kwamen ze regelmatig uit het bos tevoorschijn, meestal in nauwkeurig samengestelde groepjes, schuifelend en wroetend langs de kant van de weg. Als ze met haar fiets langs zo’n groepje reed, trapte ze altijd net even wat sneller. De jonge biggetjes waren schattig – hun vacht was net een kleine gestreepte pyjama. Maar eenmaal volwassen waren ze afschrikwekkender. Die ruwe haren, de indrukwekkende slagstanden, de fonkelende oogjes die in het donker van de nacht als sterren oplichtten... Willow vond het maar een naar idee dat al die dieren zich nu ophielden in de bosjes om hen heen. Dat ze hun aanwezigheid kon voelen, maar ze niet kon zien.

Gelukkig konden ze het pad goed volgen dankzij de volle maan. Troy stapte rustig door, alsof ze gewoon de hond aan het uitlaten waren. Bo huppelde er als een blij konijn omheen, maar Willow slenterde er een stukje achteraan.

‘Kom op, Will!’ riep Troy, ‘beetje het tempo erin houden. Je bent toch niet bang?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, tuurlijk niet,’ riep ze en ze versnelde haar pas. Het was sowieso een goed idee om wat dichterbij Troy in de buurt te blijven.

Na het verharde pad sloegen ze rechts af naar het volgende zandpad. Hier stonden geen lantaarnpalen, en het licht van de maan kreeg vrijwel geen kans doordat de begroeiing dicht tegen het pad aan stond en de bomen en struiken erg hoog waren. Ze moesten eerst een lang kronkelig stuk door het bos, en daarna een stuk over de open heide. Pas aan het einde zouden ze weer op een verharde weg uitkomen: de oprijlaan van de beruchte Kathedraal.

Ze liepen nog geen tien minuten over het zandpad toen ze geritsel uit de struiken hoorden komen.

Troy hield Willow tegen en maakte haar met vlakke hand duidelijk dat ze niets mocht zeggen. Bo begon heel zacht te grommen. Willows adem stokte en ze kreeg het wat benauwd op haar borst. Haar mond was kurkdroog. Ze slikte voorzichtig.

Na tien seconden, plots, als een pijl zo snel, schoot er een kat uit de struiken. Een kat! Waarschijnlijk net zo bang als zij. Ze keken elkaar aan en schoten in de lach.

‘Tjee, Troy, jij bent best een bange schijterd,’ riep Willow, ineens weer vol bravoure.

‘Nee, jij bent een held,’ riep Troy lachend terug.

Maar op hetzelfde moment hoorden ze weer geritsel, opnieuw uit de struiken, en plotseling kwam er een kolossaal wild zwijn tevoorschijn. Willow had nog nooit eerder zo’n enorm exemplaar in het echt gezien. Een ontsnapte lichtstrook van de maan liet op zijn zwarte stugge haren een zilvergrijze glans zien. Dit was overduidelijk de leider van de groep. Uit de bosjes kwamen nog vier schimmen tevoorschijn.

‘Dit is heel bijzonder,’ fluisterde Troy. ‘Normaal gesproken blijft het mannetje niet bij een groep vrouwtjes. Volwassen mannetjes zijn solitair en leven dus alleen. Maar geen zorgen: ze hebben matig zicht en de wind staat gunstig, dus ze ruiken ons niet. Als je stil blijft staan, is er niets aan de hand.’

Zelfs al had Willow het gewild, dan nog had ze zich niet kunnen bewegen. Ze was verstijfd van angst.

Troy had Bo strak bij zijn halsband vast om hem duidelijk te maken dat hij zich koest moest houden, maar Bo beantwoordde de dreiging instinctief met een zacht grom.

De ogen van het zwijn waren misschien niet zo goed, maar zijn gehoor compenseerde dat ruimschoots. Het gegrom van Bo trok zijn aandacht, en met één ruk keek het dier hun kant op, zijn ogen fonkelend in het kleine beetje licht van de maan. Hij maakte een laag, knorrend en vooral onheilspellend geluid.

Ook de rest van het groepje zwijnen stond nu stil.

‘Ik ben bang,’ fluisterde Willow.

‘Ik ook,’ fluisterde Troy terug. ‘Niet bewegen.’

Het leek een eeuwigheid te duren voordat het kolossale zwijn zich abrupt omdraaide en haastig in de donkere bosrand verdween. De andere dieren volgden hem trouw en binnen een paar tellen was de weg weer verlaten, alsof de groep er nooit was geweest.

Willow ademde langzaam uit en greep ondertussen in haar broekzak naar haar telefoon. Ze ging haar ouders bellen – die móésten haar komen halen. Dan maar niet stoer.

Haar vingers woelden in de zak van haar spijkerbroek, maar ze kwam alleen wat verdroogde propjes papier tegen en een oud stukje kauwgum. Ze voelde in haar andere zak, in haar jaszakken...

‘Shit,’ mompelde ze in zichzelf. Telefoon vergeten. Waarom was ze toch zo’n chaoot?

‘Mag ik even je telefoon?’ vroeg ze aan Troy.

‘Die heb ik niet bij me,’ zei hij met een uitgestreken gezicht.

‘Hoezo niet?’ vroeg Willow, en ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Dan is het toch helemaal niet spannend meer?’ zei Troy.

‘Niet spannend?’ Haar stem schoot de hoogte in.

‘Kom op, Will. Je laat je toch niet uit het veld slaan door een paar varkentjes?’ In het maanlicht zag ze nog net dat zijn mondhoeken plagerig omhoogkrulden.

Troys lach stelde Willow een beetje gerust. Misschien stelde ze zich inderdaad wel een beetje aan – waarschijnlijk waren de zwijnen net zo bang voor hen als andersom.

Ze liepen door en kwamen al snel bij de lange oprijlaan richting de Kathedraal. Heel in de verte doemde het gebouw op onder de sterrenhemel. Ze kropen onder de slagboom door die in de zomer auto’s van de toeristen moest tegenhouden en stonden nu op het terrein van het zendstation.

Aan de zijkant van de oprijlaan stonden oude loodsen die volgens Troy een paar jaar geleden nog bewoond werden door een antikraakbeweging. Die

mensen waren al snel weer vertrokken. Waarom, dat wist Willow niet precies. Maar daar stond hij dan: de Kathedraal, als bewaker van de nacht op zijn hoede voor wat komen zou. Reusachtig, donker... en spookachtig. De muren waren van grijs, glad, grijs beton en de vorm van het gebouw was hoekig en somber.

Troy liep als eerste naar de hoofdingang aan de voorkant van het gebouw, trok met zijn hand aan de tralies van het raamwerk van de deur en probeerde er beweging in te krijgen. Het oude ijzer rammelde in de nacht, maar de deur bleef potdicht.

‘Ssst,’ fluisterde Willow. ‘Straks horen ze ons nog.’

Troy lachte. “Ze”? Er was hier toch niemand volgens jou? Hij knipoogde. ‘Behalve dan ons harige vierpotige monster. Hè, Bo?’

Het bleef stil.

Troy fronste zijn wenkbrauwen en keek verward om zich heen. ‘Waar is Bo eigenlijk?’

Ze hadden helemaal niet meer op Bo gelet, realiseerde Willow zich met een schok. Ze waren veel te gespannen met de Kathedraal bezig geweest.

Troy begon te roepen. ‘Bo! Bo! Kom eens hier, jongen.’

Maar er gebeurde niets. Geen enkel geluid, geen hond te zien.

‘Bo!’ riep Troy nu met een strenge toon in zijn stem. ‘Kom hier, jongen! Wees een brave hond...’

Geen Bo.

‘Moeten we hem niet gaan zoeken?’ vroeg Willow. Dan konden ze hier mooi weg en hoefde ze niet aan Troy te laten merken dat ze bang was.

Troy leek even te twijfelen, maar schudde toen zijn hoofd. ‘Nee, laat maar even. Die bolle weet wel hoe hij thuis moet komen. Waarschijnlijk zit hij zelfs al bij de achterdeur te wachten tot we terug zijn. En zo lang blijven we hier toch niet. Zoveel is er niet te zien.’

Willow zuchtte diep en stopte haar handen nog wat verder in haar zakken. Gelukkig, Troy wilde niet lang blijven.

‘Kom,’ zei Troy, en hij gebaarde haar om samen om het gebouw heen te lopen. ‘Aan de zijkant zitten volgens mij ramen, maar daar zitten geen tralies voor, zoals hier. Ze zitten alleen relatief hoog, dus als jij dan op mijn schouders gaat zitten, kun je er vast wel tegenaan duwen.’

Willow liep achter Troy aan langs de voorkant van het gebouw. Ze klommen over een laag muurtje en kwamen zo aan de zijkant van de Kathedraal terecht.

Troy had gelijk: hoog in de muur zaten een paar ramen zonder tralies.

Maar met die ontdekking groeide ook Willows twijfel. Waar waren ze eigenlijk mee bezig? Midden in de nacht een leegstaand gebouw besluipen? Lekker kinderachtig – het was maar goed dat haar klasgenoten dit niet wisten. Al zouden de meiden misschien wel jaloers op haar zijn dat ze midden in de nacht met de aantrekkelijkste jongen van de school in het maanlicht rondliep.

Bij het tweede raam bleef Troy staan. Hij zakte door zijn knieën. ‘Hup,’ zei hij, terwijl hij op zijn schouder klopte.

Ze nam een diepe teug adem om zich niet te laten kennen, klom voorzichtig op zijn nek en hield hem vast aan zijn voorhoofd.

‘Zo, Will, dat mag best wat zachter, hoor,’ gromde Troy. ‘Ik breek bijna mijn nek.’

Door het lachje in zijn stem wist Willow dat hij met haar zat te dollen.

‘Sorry,’ zei ze gemaakt schuldig, en ze liet haar handen wat losser. ‘Moet je wel goed mijn benen vasthouden, hè? Want ik heb geen zin om te vallen.’

Troy sloeg zijn armen om haar benen en kwam verrassend snel omhoog. Hij was sterk! Was dat misschien waarom de meisjes uit het dorp hem zo leuk vonden?

‘Pfffrt!’ klonk het ineens in de stilte.

Willow rook gelijk waar het geluid vandaan was gekomen.

‘Ook sorry,’ gniffelde Troy. ‘Die zat een beetje dwars door al dat gewicht op mijn schouders.’

Willow rolde met haar ogen en besloot dat ze de meisjes uit het dorp echt nooit zou begrijpen.

ONZE KWETSBARE PLANEET HEEFT EEN STEM NODIG. SAMEN MET JOU KUNNEN WE HAAR DIE STEM GEVEN.

Met mensen over de hele wereld bedenkt Greenpeace oplossingen voor grote problemen. Bedreigingen zoals klimaatverandering, bossen die gekapt worden en dieren die sterven door plasticvervuiling. Eigenlijk alles wat een gevaar vormt voor onze mooie aardbol en haar bewoners. We komen in actie door onderzoek te doen. We praten met bedrijven en politici. En we demonstreren op een vreedzame manier. Wil jij ook in actie komen voor de planeet? Kijk op act.gp/kinderen en ontdek hoe belangrijk jij bent.

Wil jij ook helpen in de strijd tegen klimaatverandering?

Hier een aantal ideeën wat jij zou kunnen doen.

1. Wees ook een boodschapper net als Willow, Troy en Antoine. Ga met zoveel mogelijk mensen het gesprek aan (klasgenoten, vrienden, familie) en deel je kennis, inzichten, mening, zorgen of ideeën.
2. Laat je stem horen! Kom in actie tijdens een klimaatstaking. Sluit je aan bij fridaysforfuture.nl of schrijf een brief aan je schooldirecteur of gemeente.
3. Eet zelf minder dierlijke producten en inspireer anderen dit ook te doen.
4. Vraag je ouders om te kiezen voor biologische producten en Groene stroom.
5. Koop minder vaak iets nieuws, kies voor tweedehands, repareer of recycle.
6. Kijk op karma7.nl of greenpeace.nl om je te laten inspireren en meer te leren over wat jij kunt doen voor het milieu.
7. Geef *Karma7* door aan iemand anders zodat hij of zij dit verhaal ook kan lezen. Op de laatste pagina kan jij jouw eigen idee of boodschap voor een beter milieu schrijven. Dat mag ook als je dit boek uit de bibliotheek hebt geleend. Want dit boek is van en voor ons allemaal!

GREENPEACE

JOUW IDEE OF BOODSCHAP